

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku S. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 marca 2015 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...), w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w P., o emeryturę, oddalił apelację wnioskodawcy S. C. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 kwietnia 2014 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 30 października 2013 r., odmawiającej prawa do emerytury, wobec nieudowodnienia wymaganych 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych (organ rentowy nie zaliczył do stażu pracy wnioskodawcy okresu nauki w Zasadniczej Szkole Zawodowej w K. w latach 1973 - 1976). Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji jak i ich prawną ocenę, według której okres nauki wnioskodawcy, w czasie której odbywał on praktyki w warsztatach szkolnych ZSZ w K., i z którym nie zawarto indywidualnej umowy o pracę oraz nie wypłacano wynagrodzenia, nie może być uznany za okres

składkowy, o którym mowa w art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.).

Od powyższego wyroku pełnomocnik wnioskodawcy wniósł skargę kasacyjną, i zarzucając naruszenie prawa materialnego – art. 10 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz.U. Nr 21, poz. 160 ze zm.) oraz art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz.U. Nr 45, poz. 226 ze zm.), poprzez ich błędną wykładnię, przez przyjęcie, że jedynym warunkiem zaliczenia okresów zatrudniania młodocianego do okresów składkowych było tylko i wyłącznie zawarcie pisemnej umowy o naukę zawodu w celu przygotowania zawodowego lub wstępnego stażu pracy, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy – zgodnie z żądaniem apelacji przez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono istnieniem w rozpoznawanej sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości – czy do wymaganych okresów składkowych, nieskładkowych oraz uzupełniających, o którym mowa w art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), zalicza się okres nauki w Zasadniczej Szkole Zawodowej, gdzie uczeń odbywał praktyczną naukę zawodu jako pracownik młodociany i pomimo niezawarcia z nim indywidualnej umowy odbycia zajęć praktycznych, zostały spełnione przesłanki uprawniające do stwierdzenia, że danego ucznia (wnioskodawcę) łączył z warsztatem, w którym odbywał tzw. praktyki, stosunek pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa i jego prawidłowego stosowania. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania zagadnienia prawnego, także przytoczenia jego podstaw (konkretnych przepisów prawnych), wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841), przy czym podstawa taka nie zachodzi, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii sformułowanego zagadnienia prawnego i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a skarżący nie przytoczył istotnych okoliczności uzasadniających zmianę utrwalonej judykatury (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Tymczasem wskazywane w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne w istocie jest pozorne i zmierza jedynie do podważenia poczynionych w sprawie ustaleń, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia i niezakwestionowanych w skardze kasacyjnej.

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.